

(A borítóképen: 1990. Parlament, az Országgyűlés ülése. Előtérben Göncz Árpád, Sólyom László, Szentágothai János. Középen áll Antall József miniszterelnök, tőle jobbra Balsai István és Salamon László, mögöttük állva tapsol Csóti György, tőle balra Antall József mögött Zétényi Zsolt. A jobb felső sarokban Zacsek Gyula.

Fotó: Fortepan/Szalay Zoltán)

Rendkívül gondolatébresztőek a Zétényi Zsolt Trianon és az antalli ígélet című könyvében foglaltak.

A kis kötet ugyanis az egykori rendszerváltó politikus egyéniségéhez méltóan egyáltalán nem tiszteli a farizeus globalista tabukat és nem rejt véka alá: ha lenne rá alkalom és nemzetközi szándék, nem vetné el a revízió gondolatát az eltelt több mint egy évszázad után sem. Ám mielőtt elszörnyűlknének, akik még mindig a Kádár-rendszer Merjünk az asztal alatt cilinderben közlekedni! jelmondat hatása alatt állnak, tisztázzuk: valójában csak mint elvi, kevéssé reális lehetőséget veszi ezt számba a volt országgyűlési képviselő. Mindezt viszont nagy alaposággal teszi. Tárgyilagosan kimutatja, miért volt példátlan a történelemben az a perverz igazságtalanság, ahogy harmadára csonkították Magyarországot, milliókat földönfutóvá, menekültté téve saját hazájukban.

De hogy az egykori miniszterelnöki ígélet mibenléte se maradjon homályban: azt Antall József 1993 áprilisában tette Zétényi Zsoltnak egy kormánypárti vezetőségi ülést követően, ahol heves vita bontakozott ki a magyar–ukrán alapszerződésről. Akkor a kormányfő négyszemközt azzal nyugtatta meg frakciótársát, aki aggódott, hogy először vállaltunk garanciát egy trianoni békediktátumban önkényesen megállapított határszakaszra minden külső kényszer nélkül: amíg ő a miniszterelnök, több ilyen esetre nem kerül sor. A kormányfő az Országgyűlésben a kárpátaljai, kisebbségi sorban élő magyarság érdekeivel indokolta az alapszerződés szükségességét, s jelezte: a többi szomszédos ország esetében nincs értelme semmilyen bizonygató nyilatkozatnak. Azért sem tarthatta jogfeladásnak, mert Ukrajna államként nem létezett sem az 1920-as, sem az 1947-es párizsi békeszerződés idején – amit az időközben felbomlott Szovjetunióval kötöttünk.

Antall József 1993 végén tragikusan elhunyt, így nem érthette meg, hogy a következő, baloldali kormányt semmilyen nemzeti szempont nem akadályozta abban, hogy Romániával és Szlovákiával is alapszerződést kössön – immár számottevő kisebbségvédelmi garanciákat sem beépítve a szövegbe. Zétényi különösen nagy szégyennek tartja, hogy a magyar–román alapszerződésben még az erdélyi magyarság esetleges autonómiáját is elutasították. Persze ha belegondolunk az ukrainai magyarság elleni jelenlegi állami diszkriminációba, mérlegelhetjük: vajon nem érték volna-e nemzettársainkat még nagyobb jogsértések, ha még az ukrán állam által aláírt kisebbségvédelmi passzusok sem álltak volna rendelkezésre a védelmükre.

Zétényi idézi Talleyrand-t: „A politikában és a szerelemben nem létezik a »soha« és a »mindig«.” Ez pedig ránk úgy vonatkozhat, hogy a gyászmagyarkodó hurrápesszimizmus helyett bízunk kell magunkban, hogy megragadjunk minden lehetőséget. És ha a nemzetközi konstellációk úgy hozzák, két- vagy többoldalú szerződések a jelenlegi határokon is változtathatnak. Antall József is emlegette Deák Ferenc mondását: „Amit erő vagy hatalom elvesz, azt az idő és szerencse visszaadhatják. De amiről a nemzet önként lemond, annak visszaszerzése kétséges.” Vagyis amíg nem mondunk le a határainkon túlra rekesztett nemzettársainkról és az általuk lakott földről, a kulturális kincsről, ami az elcsatolt országrészekhez kötődik, addig tőlünk valójában nem vehetnek el semmit, mert örökké nemzeti identitásunk szerves részei maradnak.

A Kairosz Kiadó gondozásában megjelent könyv arra keresi a választ: hogyan tudjuk meghaladni Trianont. A száz éve béketeremtő csodaszerként kezelt kisebbségi jogok és nemzeti önrendelkezés hangoztatása üres, megtévesztő frázispufogatás volt. Bizonyító adalékul említi a mű, hogy százhárom petíciót nyújtottak be a határon túli magyarok a kisebbségi jogok megsértése miatt, ám eggyel sem foglalkozott a Népszövetség.

A szerző rámutat: mégsem következett be a programozott pusztulás minden nemzetközi erőfeszítés ellenére sem. Holott az 1919–20-as kisebbségvédelmi rendszerben „benne rejlett az a várakozás is, hogy az életképtelen népcsoportok elenyésznek, felőrlődnek a történelem viharaiban, és így a továbbiakban nem okoznak gondot a nemzetközi színtéren”. Illyés Gyula híres 1977–78-as Válasz Herdernek és Adynak című, nagy hatású lapunkbeli írása az idegen fennhatóság alá kényszerített magyarság beolvasztásáról jut eszünkbe a fájdalmas, de igaz felvetésről. A konzervatív gondolkodó keserű iróniával jegyzi meg: „A történelem bizonyára hordoz számos előre ki nem számítható, ha úgy tetszik, irracionális elemet. Hiszen a magyarság életben maradása a Kárpát-medencében is a pusztán észérvek és a mérlegelés szerint nehezen magyarázható örvendetes tények közé sorolható.”

És még ha csak a pusztta megmaradásunk lenne az eredmény. A kötet nem kendőzi el a veszteséglistát, hisz mellbevágó, hogy mintegy húsz százalékkal lett kevesebb az elcsatolt területeken a magyar lakosság a száz évvel ezelőtti állapotokhoz képest. Ám ráirányítja a figyelmet: létezik fordított asszimiláció is. Az sem sokat hangoztatott tény, hogy még mindig a Kárpát-medence népességének a negyven százalékát alkotja a magyarság.

Tegyük hozzá: a vegyes házasságból születettek sokszor később kifejlődő magyar identitását mintha nem tartanák számon a statisztikák, holott ha erősödik egy nemzet, egyre érdekesebb hozzá tartozni. Erre utal Zétényi is, amikor a magunk revíziójának, a nemzet számbavételéről és megerősítéséről beszél. Amelybe mindenki beletartozik – a legszélesebb értelemben. „Kikről van szó? Minden magyar állampolgárról, minden külföldön, a haza elszakított részeiben élő magyarról, s minden nem magyarról, aki közösséget érez a történelmileg létezett hazával, országgal. [...] a Kárpát-medencében lévő hazát építeni akaró, a térség minden jóakarátú lakójához kéznnyújtásra kész magyar és nem magyar emberre, a régi hungarusok méltó utódaira van szüksége a Trianon által megtépázott, megtiport hazának.”

Szent-Györgyi Albertet citálja, aki szerint egy ország nagysága attól függ, hogy mennyivel járul hozzá a közös emberi értékekhez. Márpedig a Nobel-díjas tudós azt vallotta: Magyarországnak minden adottsága és lehetősége megvan ahhoz, hogy szellemi nagyhatalom legyen.

Hozzátette: „csak a szellemi életet kell támogatni és nem szabad elválasztani nemzeti mivoltunktól, attól, hogy magyarok vagyunk”. Németh László is olyan jövőbeni Európát írt le, amelyben a minőség lázad a színtelen civilizáció és az igazság a kapitalista garázdaság ellen. „Mi, magyarok szétszórt, népekbe ékelt nép, ennek az új Európának vagyunk természetes

erjesztői. Itt a hivatásunk, itt a revíziónk.” Megerősíti: így lehet megszerezni a magyarság primátusát.

Zétényi ezt úgy fogalmazza meg: „Legyen érdemes, szükséges, hasznos figyelni a magyarra, mert – ezt az állapotot kell létrehozni minél előbb – nála van a tudás, a találékonyság, a szellemi és gazdasági erő, az együttműködésre való képesség, a jóra való esély.”

Orbán Viktor miniszterelnöknek a békediktátum századik évfordulóján Sátoraljaújhelyen elhangzott szavai mintegy folytatják a gondolatsort. „A történelem megadta az esélyt, talán az utolsót, hogy a közép-európai népek új korszakot nyissanak, a nyugatról és keletről fenyegető veszéllyel szemben megvédjék magukat és együtt emelkedjenek fel. Az elmúlt tíz évben bebizonyítottuk a szomszédainknak, ha a magyar nemzetrészek életerejé összedadódik, az nemcsak nekünk jó, hanem nekik is. [...] Aki magyarul néz a világra, Szent István szemével lát. Szent István szemével látni a XXI. századot azt jelenti, hogy mi a velünk élő népekkel akarjuk nagyá tenni a Kárpát-medencét.” Megyeri Dávid